

Вибір форми захисту прав та конкретного способу захисту з урахуванням усіх обставин справи залежать як від змісту суб'єктивного права, що підлягає захисту, так і від ступеня небезпеки такого порушення.

Таким чином, питання захисту авторських прав є актуальним в Україні, де платоспроможність населення є низькою порівняно з високими цінами на продукцію, захищену авторськими правами. Особа, авторські права якої порушені, повинна вміти їх довести, а також юридично грамотно і своєчасно здійснити збір доказів порушень. Для забезпечення профілактики порушень авторського права існують дві форми захисту (юрисдикційна та неюрисдикційна), вибір яких визначається з урахуванням низки факторів: сфери, роду діяльності, ступеня тяжкості порушення, розміру збитків тощо.

Список використаних джерел

1. Дроб'язко В. С., Дроб'язко Р. В. Право інтелектуальної власності: навч. посібник. Київ: Юрінком Інтер, 2004. 512 с.
2. Захист авторського права. URL: https://uk.wikipedia.org/wiki/%D0%97%D0%B0%D1%85%D0%B8%D1%81%D1%82_%D0%B0%D0%B2%D1%82%D0%BE%D1%80%D1%81%D1%8C%D0%BA%D0%BE%D0%B3%D0%BE_%D0%BF%D1%80%D0%B0%D0%B2%D0%B0
3. Підпригора О. Проблеми кодифікації законодавства про інтелектуальну власність. *Українське право*. Київ, 1997. № 1. С. 61.
4. Рудник Т. Відповідальність за порушення авторського права. *Часопис Київського університету права*. Київ, 2012. № 2. С. 248-251.
5. Шевченко Я., Моляко О., Салатко А. Розвиток цивільного права і трудового законодавства в Україні. Харків : Консум, 1999. 11 с.
6. Steinert-Threlkeld Tom. The Buck Starts Here. URL: <https://www.wired.com/1996/08/nanobucks/> (дата звернення: 10.10.2017).

Габаніова М.
*студентка магістратури
юридичного факультету
Тернопільського національного
економічного університету*
*Науковий керівник: доктор пед. н., професор
кафедри інформаційної та соціокультурної діяльності
Щербяк Ю.А.*

ІНТЕРНЕТ ЯК КОМУНІКАТИВНИЙ ЗАСІБ У СОЦІОКУЛЬТУРНОМУ ВИМІРІ УКРАЇНИ

Нові інформаційно-комунікаційні технології (ІКТ) та Інтернет є одними з найбільш важливих факторів, що визначають формування суспільства ХХІ століття. Їхній стрімкий розвиток і поширення набули сьогодні характеру глобальної інформаційної революції, що впливає на політику, економіку, управління, культуру й інші сфери життєдіяльності суспільства. Результатом цієї революції є становлення суспільства нового типу, в якому інформація й знання стають головним ресурсом подальшого розвитку. Телекомунікації за допомогою Інтернету відкривають для суспільних і гуманітарних наук принципово новий сегмент соціальної реальності.

Поки що дослідження Інтернету провадять здебільшого соціологи й психологи. А предметне поле дослідження проблематики «Інтернет і політика» в Україні ще тільки формується, внаслідок чого політичні аспекти розвитку Інтернету, що відображають новий рівень суспільно-політичних відносин, досліджені поки що недостатньо. Сьогодні всі органи державної влади, практично кожна українська партія, політико-консультативні центри мають власний сайт в Інтернеті. Уже накопичено значний емпіричний матеріал з дослідження Інтернет-простору, веб-сайтів, аудиторії Інтернету. Однак тема Інтернету як комунікативного засобу і його ролі в діяльності суб'єктів політичного процесу, незважаючи на свою актуальність, у українській науці поки що вивчена вкрай недостатньо.

У процесі нашого дослідження було підтверджено, що Інтернет – це потужний інформаційно-пропагандистський засіб здійснення політичної діяльності, який фактично поєднує функції телебачення й друкованих видань. Можливості забезпечення оперативності публікації інформації при практично необмежених обсягах і незначних витратах на поширення, доступність для користувача, мультимедійні можливості, візуалізація й інтерактивність перетворюють Інтернет на наймогутніший інструмент політики.

Розвиток політичної складової Інтернету залежить від активності споживача політичної інформації. На відміну від традиційних ЗМІ, Інтернет припускає не пасивне сприйняття політичної інформації, а її отримання на певний запит. З одного боку, це відкриває величезні можливості цільового пошуку потрібної інформації, а з іншого, з огляду на обсяги інформації, що міститься в Інтернеті, висуває підвищені вимоги до навичок користувача. При цьому рядовий користувач Інтернету може виступати не тільки активним споживачем, а й продуцентом інформації.

Стрімкий розвиток українського політичного сегмента Інтернету обумовлений, по-перше, раціонально немотивованим прагненням політиків прилучитися до Інтернету як до явища інформаційного суспільства, що сприймається як символ прогресу; по-друге, функціональним підходом до мережевого середовища. Багато політичних партій і політики, що раніше використовували для зв'язків із громадськістю традиційні ЗМІ, визнали Інтернет ефективним засобом комунікації. Подібний підхід до Інтернету особливо зарекомендував себе в реалізації інформаційно-пропагандистських кампаній під час парламентських і президентських виборів.

Найбільш сучасною й затребуваною формою політичної комунікації Мережі є політичні Інтернет-сайти, що володіють унікальними можливостями для публічної комунікації суб'єктів політики. Виявлено, що тільки інтерактивний сайт здатний стати ефективним засобом комунікації між суб'єктами політики й суспільством. Інструментами створення інтерактивної комунікації є електронна пошта, форум, гостьова книга, система пошуку, розділ для засобів масової інформації, реєстрація, он-лайн-опитування тощо.

Політична складова українського сегмента Інтернету розвинена значно слабше від інформаційної. Вона складається із скупчення окремих ресурсів, значна частина яких є або он-лайн-овими представництвами оф-лайн-ових структур і гравців, або тимчасовими проектами, орієнтованими на вирішення переважно оф-лайн-ових завдань.

На широкому матеріалі аргументовано висновок про те, що на даний момент немає підстав говорити не тільки про який-небудь політичний вплив українських користувачів Мережі як особливої соціальної групи, але навіть про значний інтерес до політики з їхнього боку. Більшість Інтернет-користувачів обмежується відносно регулярним відвідуванням новинних ресурсів, причому за непрямыми ознаками можна дійти висновку, що споживання в он-лайні значного обсягу політичної інформації є лише реалізацією однієї з комунікативних можливостей Мережі, а не формою політичної участі.

Окремі положення нашого дослідження й рекомендації можуть бути використані органами державної влади в практичній діяльності, пов'язаній з питаннями розвитку інфокомунікаційних технологій, електронного уряду й електронної демократії.

*Годун С.
студентка магістратури
юридичного факультету
Тернопільського національного
економічного університету
Науковий керівник: доктор пед. н., професор
кафедри інформаційної та соціокультурної діяльності
Щербяк Ю.А.*

ТРАНСФОРМАЦІЯ ФУНКЦІЙ ВУЗІВСЬКОЇ БІБЛІОТЕКИ В УМОВАХ РЕФОРМУВАННЯ ВИЩОЇ ОСВІТИ УКРАЇНИ

Одним із стратегічних напрямів державотворення в Україні на сучасному етапі є реформування системи вищої освіти. Основні завдання щодо її розбудови й докорінного оновлення визначені Законом України «Про вищу освіту» та іншими законодавчими документами.

Важливою ознакою останніх років стало різке підвищення соціальної значущості та престижу вищої економічної освіти, пріоритетний розвиток якої зумовлено процесами розбудови України як демократичної, правової держави, завданнями її органічного входження у світовий правовий, освітній та інформаційний простір. Розвиток вищої економічної освіти в Україні має здійснюватися через підвищення якості, збереження традицій української вищої школи, інтеграцію у світову систему вищої освіти, формування у студентів прагнення до оволодіння сукупністю знань, умінь і навичок, необхідних для майбутньої професійної діяльності.

Динамічний розвиток вищої економічної освіти в Україні потребує побудови ефективної системи бібліотечно-інформаційного забезпечення підготовки висококваліфікованих національних фахівців, що зумовлює появу теоретично складних і практично важливих проблем інформаційно-аналітичного характеру. Їх розв'язання може бути винайдено через розширення соціально-педагогічного напрямку діяльності вузівських бібліотек, які в умовах скорочення тижневого аудиторного навантаження, збільшення обсягу самостійної роботи студентів у засвоєнні навчального матеріалу, активного розвитку новітніх освітніх та інформаційних технологій, мають стати активними учасниками навчально-виховного процесу у вищих навчальних закладах (ВНЗ) економічного профілю.